

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-00099/22-4

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 4 a odst. 5 a § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též jen „InfZ“), rozhodl o odvolání žadatelky, paní [REDACTED], nar. dne [REDACTED], bytem [REDACTED] (dále jen „žadatelka“), proti rozhodnutí povinného subjektu Krajská zdravotní, a.s., Sociální péče 3316/12a, 400 11 Ústí nad Labem, IČO: 254 88 627 (dále jen „povinný subjekt“) čj. 106-23/2021-02 ze dne 1. února 2022 o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací ze dne 3. prosince 2021, takto:

- I. V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s ustanovením § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., se rozhodnutí povinného subjektu čj. 106-23/2021-07 ze dne 1. února 2022 o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací ze dne 3. prosince **ruší a řízení se zastavuje.**
- II. V souladu s ustanovením § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. se povinnému subjektu **přikazuje**, aby žadatelce poskytl požadovanou informaci
 - „Který lékař měl dne 04. 02. 2021 ve večerních hodinách službu na chirurgické pohotovostní ambulanci v děčínské nemocnici?“

ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

Žadatelka požádala podáním ze dne 3. prosince 2021 povinný subjekt v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. o poskytnutí následující informace:

„Který lékař měl dne 04. 02. 2021 ve večerních hodinách službu na chirurgické pohotovostní ambulanci v děčínské nemocnici?“

Povinný subjekt rozhodnutím čj. 106-23/2021-02 ze dne 14. prosince 2021 podanou žádost odmítl s odkazem na výjimku z poskytování údajů podle § 8a odst. 1 InfZ. Své rozhodnutí především v rámci provedení testu proporcionality odůvodnil absencí veřejného zájmu na zpřístupnění osobních údajů, neboť nebylo u dotčeného lékaře konstatováno relevantními orgány jakékoliv medicínské pochybení s tím, že poskytnutí jeho jména nemůže žádným způsobem přispět k veřejné diskuzi, přičemž ze způsobu formulace žádosti měl jednoznačně vyplývat jediný možný účel žádosti spočívající v potenciálním zpochybnění kvality práce lékaře a jeho očernění, případně též povinného subjektu vzhledem k tomu, že jej zaměstnává. Na tomto základě povinný subjekt dospěl k závěru, že ve věci není dán jakýkoliv veřejný zájem na zpřístupnění osobních údajů a účelem žádosti je zneužití informace. Zájem na ochraně soukromí lékaře tak měl převážet nad právem na informace.

Úřad na základě žadatelkou podaného odvolání rozhodnutí povinného subjektu zrušil rozhodnutím čj. UOOU-00099/22-2 ze dne 17. ledna 2022 a věc vrátil k novému projednání. V tomto kontextu se Úřad zejména neztotožnil s argumentací povinného subjektu založenou na spekulaci o možném účelu žádosti, absenci veřejného zájmu na poskytnutí informace a nepřiměřeným zásahem do soukromí dotčené osoby.

V rámci nového projednání věci povinný subjekt rozhodnutím čj. 106-23/2021-07 ze dne 1. února 2022 žádost opětovně odmítl, neboť na základě provedení testu proporcionality dospěl k závěru, že s ohledem na to, že se jedná o „řadového“ zaměstnance, přičemž informace může mít dopad do jeho osobního života, zejména psychiky člověka, v daném případě převažuje zájem na ochraně soukromí před právem na svobodný přístup k informacím.

Žadatelka rozhodnutí povinného subjektu napadla řádným a včasným odvoláním. Obdobně jako v případě odvolání proti předchozímu odmítavému rozhodnutí povinného subjektu především uvedla, že požadovaná informace je informací obecně veřejně přístupnou, a proto není důvod její ochrany ve smyslu jejího nevydání na žádost.

Povinný subjekt neshledal důvody pro zrušení či změnu napadeného rozhodnutí v rámci autoremedury, a proto odvolání spolu se spisovým materiálem předložil dne 14. února 2022 Úřadu.

Vzhledem k tomu, že u povinného subjektu nelze určit nadřízený orgán dle § 178 správního řádu, je jím v souladu s § 20 odst. 5 InfZ pro účely rozhodnutí v odvolacím řízení podle zákona č. 106/1999 Sb. Úřad.

II.

Posouzení nadřízeným orgánem

Úřad konstatuje, že podané odvolání je srozumitelné, je z něho patrné, čeho se žadatelka domáhá i v jakém rozsahu rozhodnutí povinného subjektu napadá. Současně prohlašuje, že při posouzení věci nevycházela z žádných podkladů, jejichž obsah by nebyl žadatelce znám a neměla možnost se k nim vyjádřit v průběhu předcházejícího řízení či odvolání, a proto neshledal důvod pro výzvu k doplnění podání či seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu.

Úřad přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí i postupu, který předcházel jeho vydání, v celém rozsahu a správnost v rozsahu uplatněných námitek v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu a dospěl k následujícím závěrům.

Odvolání žadatelky proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace je důvodné.

Úřad předesílá, že ze zákona č. 106/1999 Sb. **nevyplývá povinnost odůvodňovat či jinak specifikovat účel žádosti**, neboť toto není součástí obligatorních znaků žádosti tak, jak jsou vymezeny v § 14 odst. 2 InfZ. Důvody, které žadatelku vedly k podání předmětné žádosti o informace, tak obecně samy o sobě nejsou relevantním kritériem pro její posouzení. V tomto lze zvláště odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) čj. 8 As 57/2006-67 ze dne 29. května 2008: „*[m]otivace pro získání informace není z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím podstatná. Jinými slovy, skutečnost, zda byl stěžovatel při podání žádosti o informace veden pouhou zvědavostí, zda hodlal uplatňovat svá občanská práva, či zda byl veden obchodním nebo jiným zájmem, nehraje při posouzení věci roli. Z hlediska posouzení věci je naopak rozhodné, zda jsou žalovaní povinnými subjekty ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím a zda se jedná o informace vztahující se k jejich působnosti.*“

Ve věci není sporu, že **požadovaná informace představuje osobní údaje**. Zákon č. 106/1999 Sb. obecně staví na zásadě, podle níž se zpřístupňují v zásadě veškeré informace, které se vztahují k působnosti (činnosti) povinného subjektu, ledaže zákon stanoví jinak. Formální vynětí některých informací podle § 7 až § 11 InfZ tak představuje výjimku z platného pravidla, již je nutno v tomto duchu vykládat restriktivně. Kromě obecného právního pravidla toto vyplývá i zcela explicitně z § 12 InfZ, jež stanoví povinnost poskytnout požadované informace v maximální možné šíři s tím, že případné omezení lze aplikovat výhradně v případech stanovených zákonem a po dobu nezbytně nutnou.

Vztahem soukromí dotčené osoby a žádostí o informace se zabýval např. NSS v rozsudku čj. 8 As 12/2015-46 ze dne 25. března 2015. Rozlišuje především, zda požadovaný údaj patří do veřejné sféry člověka, anebo soukromé: „*Pokud určitý údaj o fyzické osobě patří nejen výlučně do soukromí dotčené osoby, ale je také **součástí veřejné sféry a existuje veřejný zájem** na jeho poskytnutí, vztahuje se na něj nejen právo na ochranu soukromí subjektu údajů, ale také **právo na informace svědčící naopak žadateli o předmětnou informaci**. Podle judikatury Ústavního soudu **profesionální sféra a informace o ní (...) obecně náleží do sféry veřejné, a to bez ohledu na konkrétní okolnosti posuzované věci** (nález ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05, nebo nález sp. zn. I. ÚS 517/10, odst. 17). Ústavní soud dodal, že jednotlivci i veřejnost mohou mít legitimní zájem v zásadě na všem, co může souviset s fungováním moci ve státě. Veřejná diskuse může totiž působit i jako veřejná kontrola činnosti státu. Také Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil, že právo na informace patří mezi klíčové nástroje kontroly výkonu veřejné moci, které brání její možné zneužitelnosti (viz např. rozsudky ze dne 13. 8. 2014, čj. 1 As 78/2014 – 41, č. 3127/2014 Sb. NSS, ze dne 7. 5. 2009, čj. 1 As 29/2009 – 59, nebo ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 28/2007 – 89, č. 1532/2008 Sb. NSS).*“

Zájem na svobodném přístupu k informacím lze shledat u subjektů různého druhu. Primárně směřuje vůči vykonavatelům veřejné moci, jejichž činnost lze touto cestou relativně efektivně kontrolovat, nicméně nelze opomenout, že zákon č. 106/1999 Sb. staví do pozice povinných

subjektů i tzv. veřejné instituce. Z hledisek proporcionality je zjevné, že míra nutné „otevřenosti“ se vůči různým subjektům aplikuje v závislosti na jejich postavení a charakteru činnosti, resp. jakým způsobem jsou schopni působit na společnost. V souladu s tímto principem tak bude odlišná míra zásahu do subjektivních práv, jež musí dotčená osoba snést, v případě např. předsedy vlády v kontrastu k řadovému učitelu na základní škole či lékaři veřejného zdravotnického zařízení. To však s ohledem na koncepci zákona č. 106/1999 Sb. a jeho aplikaci i vůči těmto veřejným institucím neznamená, že by byli z povinnosti zcela vyňati.

Přestože se tak shora uvedené rozsudky týkají primárně představitelů veřejné moci, v omezené míře je lze aplikovat i v tomto případě. Podstatou tak zůstává, že profesionální činnost a informace o ní obecně náleží do veřejné sféry člověka, a proto i obecně podléhá právu na přístup k informacím. Obdobně vyplývá i z rozsudku NSS čj. 4 As 203/2014-28 ze dne 13. listopadu 2014: *„Obdobně i v nyní posuzovaném případě dospěl zdejší soud k závěru, že poskytnutí informace o existenci diplomu o specializaci lékaře včetně jeho data není v rozporu s ochranou soukromí fyzických osob podle ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. **Tato informace se totiž nijak nevztahuje k soukromému ani rodinnému životu lékaře.** Žalobce se svojí žádostí snažil pouze zjistit, zdali lékař MUDr. O. H. splňuje podmínky odborné způsobilosti pro výkon lékařského povolání a k jakému datu. Jak správně uvedl krajský soud, informace o specializované způsobilosti včetně data jejího získání může být důležitým faktorem pro výběr lékaře. Otevřený přístup lékařů, transparentnost procesů ve zdravotnictví a dostatek informací navíc posilují partnerský přístup lékařů k pacientům a vztah vzájemné důvěry.“*

Nelze přisvědčit ani argumentaci, že pokud by měly být poskytovány informace poskytovateli zdravotních služeb vlastněných vyšším územně samosprávným celkem, pak by stejným způsobem měly být zpřístupňovány informace i soukromými subjekty. Zásadním kritériem je zde totiž právě skutečnost, že zdravotnické zařízení ve veřejném vlastnictví hospodaří s veřejnými prostředky a je řízeno veřejnými orgány, v důsledku čehož je veřejnou institucí a povinným subjektem ve smyslu zákona, na rozdíl od soukromého zařízení.

Ze samotné žádosti ani z okolností daného případu nevyplývá, že by záměr žadatelky sledoval např. dlouhodobé systematické monitorování života či životních návyků dotčené osoby. Naopak, požaduje informaci vypovídající toliko o skutečnosti, že tato osoba vykonávala v jeden určitý den službu na pohotovostní ambulanci. **Jedná se tak o informaci výhradně o profesní aktivitě lékaře, resp. způsobu poskytování veřejné zdravotní péče povinným subjektem, která v zásadě nevypovídá o soukromém ani rodinném životu lékaře.** Nadto o informaci, která je v obecné rovině jmenného seznamu sloužících lékařů na příslušných oddělení běžně v nemocnicích či jiných obdobných zařízeních dostupná, a to bez ohledu na důvod tohoto zveřejnění, čímž je potřeba ochrany předmětné informace dále oslabována. Nejenže je činnost poskytovatele zdravotní péče, resp. lékaře hrazena z veřejného zdravotního pojištění a dalších veřejných prostředků, naplňuje ústavou garantované právo na život, zdraví a zdravotní péči, profesionální lékařská činnost je především úzce spjata s etickým aspektem činnosti¹ a nutností naprosté důvěry veřejnosti, neboť vedle přímého vlivu na zdraví a život

¹ Např. ustanovení § 2 odst. Etického kodexu České lékařské komory: *Lékař si má být vědom své občanské úlohy i vlivu na okolí.*; či § 3 odst. 1: *„Lékař plní vůči každému nemocnému své profesionální povinnosti. Vždy včas*

člověka jsou pacienti lékaři, resp. zdravotnickým zařízením sdělovány informace vysoce důvěrného charakteru, a to ať už jde o citlivé informace dotýkající se zdravotního stavu, tak i jakékoliv otázky soukromého života. V tomto důsledku je přirozené, že lékařské povolání obecně podléhá vyšší míře sociální kontroly ze strany veřejnosti. I pokud by tak bylo záměrem žadatelky vést veřejnou diskusi o etických aspektech činnosti předmětného lékaře či zdravotnického zařízení, přičemž nelze vyloučit, že by tato diskuze vždy nesměřovala výhradně k pozitivní kritice činnosti, dokud se nejedná o případ zjevného zneužití práva, nelze toto samo o sobě považovat za důvod vyloučení informace z poskytnutí.

III. Závěr

Úřad posoudil postup povinného subjektu a s ohledem na charakter informace a odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že odvolání bylo důvodné. Především se neztotožnil se způsobem provedení testu proporcionality a absencí veřejného zájmu na poskytnutí informace, v důsledku čehož rozhodl o odmítnutí žádosti. Úřad tak rozhodnutí shledal jako vydané v rozporu s právními předpisy, a proto jej bylo třeba jako nezákonné zrušit. Současně Úřad konstatuje, že neshledal zákonný důvod svědčící ochraně požadované informace. Postupoval proto podle § 16 odst. 4 InfZ a rozhodnutí povinného subjektu zrušil a řízení zastavil; současně přikázal povinnému subjektu informaci poskytnout.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 16 odst. 4 ve spojení s ustanovením § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. a s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu, nelze odvolat.

Praha 18. března 2022

JUDr. Simona Pavlová, Ph.D.
pověřená zastupováním
vedoucího oddělení rozhodování
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1. , bytem
2. Krajská zdravotní, a.s., Sociální péče 3316/12a, 400 11 Ústí nad Labem, ID DS: 5gueuef

a důsledně zajistí náležitá léčebná opatření, která zdravotní stav nemocného vyžaduje.“ a odst. 2: „Lékař se k nemocnému chová korektně, s pochopením a trpělivostí a nesníží se k hrubému nebo nemravnému jednání. Bere ohled na práva nemocného.“